

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **H. Ch.**, nar. X, státní příslušnost Tunisko, t.č. ZZC B.-J., B. p. B., zast. Mgr. Petrou Burovou, pracovnící Organizace pro pomoc uprchlíkům se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Policie ČR**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.10.2012 č.j. KRPA-91646/ČJ-2012-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí ze dne 10.10.2012 č.j. KRPA-91646/ČJ-2012-000022, kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím ze dne 18.7.2012 č.j. KRPA-91646/ČJ-2012-000022 podle § 125 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. o 90 dnů.

Žalobce vytýká žalovanému, že rozhodnutí vydal v rozporu s ustanovením § 124 odst. 1 písm. b) a c) a § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dále v rozporu s § 2 odst. 1, 2, 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále namítá, že vydáním rozhodnutí bylo porušeno ustanovení čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z napadeného rozhodnutí není jasné,

jaké kroky žalovaný správní orgán činil za účelem zjištění, zda trvají důvody zajištění a tím spíše, zda vůbec aktuálně skutkový stav je s to prodlužování zajištění podložit. Za současného skutkového stavu věci, který nebyl žalovaným nijak posuzován, je zjevné, že žalobce ve stanovené době být vyhoštěn nemůže. Žalobce je stále v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, přičemž ke dni podání žaloby v tomto řízení nebylo vydáno žádné rozhodnutí. Naproti tomu byla lhůta pro vydání rozhodnutí odborem azylové a migrační politiky prodloužena za účelem dalšího doplnění podkladů a to do 2.2.2013, tedy do doby přesahující zákonnou hranici 180 dní, na kterou maximálně může být cizinec podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajištěn. S uvedeným skutkovým stavem souvisí zásadní pochybení žalovaného spočívající v nedostatečném posouzení otázky realizovatelnosti správního vyhoštění. Žalovaný sice jednou větou se vyjadřuje o existenci reálného předpokladu realizace úkonu vyhoštění, nicméně v této domněnce dochází s odkazem na „běžnou praxi“. Postupuje tak v rozporu se zásadou zabývat se případem individuálně. Žalobce poukazuje na to, že rozhodnutím o zajištění je předně zbaven již 4 měsíce osobní svobody, a proto zkoumání zákonitosti podléhá i hlediskům čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Čl. 5 odst. 1 vyjmenovává taxativně případy, kdy jediné a pouze může být osoba zbavena svobody. Podle písm. f) se mezi tyto případy řadí i „*zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání*“. Žalobce byl zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců, a proto správní orgán musí přihlížet k tomu, zda vyhoštění je prováděno a zda je v době zajištění vůbec proveditelné. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda a jaké kroky žalovaný činí za účelem realizace správního vyhoštění, nicméně s ohledem na existující skutkový stav a trvající objektivní překážku realizace správního vyhoštění spočívající v neukončeném řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani řízení o vyhoštění „probíhat“ nemůže. Je tedy zřejmé, že v případě žalobce účel zajištění není dlouhodobě naplňován a s vysokou pravděpodobností naplněn nebude. Dále žalobce poukazuje na čl. 15 odst. 1 Návratové směrnice, podle kterého „*jakékoliv zajištění musí trvat co nejkratší dobu a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění*“. V tomto případě však je diskutabilní, zda je vůbec možné takové úkony provádět v situaci, kdy je realizovatelnost správního vyhoštění za existujícího skutkového stavu nemožná. Žalobce dále konstatuje, že žalovaný se nevypořádal ani s povinností řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, jak je mu uloženo ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Z rozhodnutí není seznatelné, z jakých důvodů žalovaný přistupuje k prodloužení zajištění žalobce. Nesouhlasí ani se způsobem, jakým žalovaný stanovil délku pokračujícího zajištění. Zcela chybí jakékoliv zdůvodnění, proč právě 90 dní je dostatečných k výkonu správního vyhoštění žalobce. Žalobce zde postrádá jakékoliv stanovisko či úvahy, které by podložily závěr, že v průběhu stanovené délky zajištění bude vyhoštění realizovatelné.

Žalovaný nesouhlasí s námitkami uvedenými v žalobě. Poukazuje na to, že rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění je nezbytné pro zamezení dalšího protiprávního jednání žalobce na území. Závěr, proč přistoupil k prodloužení doby zajištění, vyjádřil v odůvodnění konkrétně a jasně, poukázal na skutečnosti, které vedou k vydání napadeného rozhodnutí. Správní orgán činil veškeré kroky směřující k realizaci vyhoštění, avšak do doby vydání napadeného rozhodnutí nebyly zajištěny veškeré náležitosti, které by zabezpečily výkon vyhoštění. Objektivní překážkou výkonu vyhoštění doposud zůstává absence náhradního cestovního dokladu. Správní orgán podal žádost o vydání náhradního cestovního dokladu dne 18.7.2012. Tato žádost je prvotním úkonem, jenž umožňuje samotnou realizaci vyhoštění. Společně s touto žádostí byla postoupena žádost o zjištění totožnosti, neboť údaje o osobě navrhovatele vycházely ze samotného vyjádření účastníka, s proto musí dojít k ověření cizincova sdělení. Žádost o vydání náhradního

cestovního dokladu byla podána k Ředitelství služby cizinecké policie jako orgánu příslušného dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., který je oprávněn jednak obstarávat náležitosti potřebné k vydání náhradního cestovního dokladu a jednak komunikovat se Zastupitelským úřadem Tuniska. Ke komunikaci se zastupitelským úřadem dochází v době, kdy lze postavit najisto, že nedojde jakýmkoliv způsobem k předání informací o cizinci, s kterým je vedeno Ministerstvem vnitra ČR řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tak tomu je i v případě žalobce. Pokud žalobce podal dne 6.8.2012 opětovnou žádost o udělení azylu, zapříčinil tím oddálení vystavení náhradního cestovního dokladu. O této žádosti nebylo do doby vydání napadeného rozhodnutí rozhodnuto. Správní orgán posoudil tuto skutečnost jako překážku, která bude v době trvání zajištění překonána. Oporou pro tento závěr je ustanovení § 27 odst. 1 zákona o azylu, které předepisuje pro příslušný správní orgán ve věci azylu maximální lhůtu pro vydání rozhodnutí. Správní orgán, aniž by předjímal závěr odlišného orgánu, v potřebné míře dovozoval, že v daném případě existuje důvodný předpoklad to, že Ministerstvo vnitra ČR učiní závěr o žádosti o udělení azylu v době, která nebude překračovat dobu trvání zajištění stanovenou ve výroku napadeného rozhodnutí. Nadto ze spisového materiálu, s kterým správní orgán disponoval v době rozhodování a to konkrétně z listu č. 47 vyplývá, že lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci azylu byla příslušným orgánem stanovena na 4.11.2012. Správní orgán současně posuzoval, zda výkon vyhoštění cizince bude moci být v době trvání zajištění realizován a to i v takovém případě, pokud si cizinec proti případnému zamítavému prvoinstančnímu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podá žalobu. Reálný předpoklad výkonu vyhoštění i v tomto hledisku by byl zachován, neboť zákon č. 325/1999 Sb. o azylu stanoví, v jakých případech mimořádný opravný prostředek proti rozhodnutí ve věci azylu má či nemá odkladný účinek. Konkrétně ust. § 32 odst. 2 stanoví, že podání žaloby má odkladný účinek s výjimkou žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 a žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. d) a e). Ze skutkových okolností případu žalobce vyslovil nalézací orgán domněnku, že v době trvání zajištění bude výkon vyhoštění realizován, neboť okolnosti případu nevylučují zastavení řízení podle § 25 zákona o azylu. Nelze se domnívat, že by každé řízení o udělení azylu bylo skutečností, která by automaticky znamenala, že správní vyhoštění nebude moci být realizováno. Nelze souhlasit ani s formálně žalobní námitkou, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno. Správní orgán konkrétně a logicky vyjádřil, proč přistoupil k prodloužení doby zajištění. Zejména opětovně uzavřel, že v zájmu ochrany chráněných zájmů je nutné dobu zajištění cizince prodloužit a to z důvodu předcházení dalšího protiprávního jednání žalobce, neboť z předchozího jednání je zřejmé, že opakovaně porušoval právní předpisy České republiky. Správní orgán konkrétní jednání vyjádřil v meritorním rozhodnutí o zajištění cizince. Rozhodnutí o prodloužení doby zajištění podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. je tedy rozhodnutím navazujícím, které upravuje dobu, resp. délku zajištění a nikoliv rozhodnutím, které by se vypořádávalo s otázkou, zda došlo ke splnění podmínek zajištění cizince dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pokud žalobce předkládá jako důkaz sdělení Ministerstva vnitra ČR o prodloužení lhůty pro vydání správního rozhodnutí, nemůže být takový důkaz připuštěn k předmětnému řízení a to s ohledem na ust. § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející ve smyslu § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, přičemž při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. oba účastníci.

Soud ze správního spisu zjistil, že dne 18.7.2012 byl žalobce policií zajištěn a lustrací bylo zjištěno, že mu dne 31.7.2009 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění se zákazem vstupu na území na území na 2 roky, které převzal dne 31.7.2009. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal odvolání a v odvolacím řízení bylo toto rozhodnutí potvrzeno. V řízení o žalobě proti odvolacímu rozhodnutí bylo odvolací řízení rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10.8.2010 č.j. 8Ca 309/2009-25 s ohledem na závazné stanovisko vyslovené rozsudkem Nejvyššího správního soudu pod č.j. 5As 7/2011-48 ze dne 7.4.2011 zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Znovu bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto dne 24.4.2012 pod č.j. CPOV-9372/ČJ-2009-074065-SV a byla stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území ČR. Žalobce byl zařazen do evidence nežádoucích osob dne 2.5.2012 do 17.5.2014. Na základě vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 24.4.2012 byl žalobci vydán výjezdní příkaz platný do 16.5.2012. Dne 18.7.2012 bylo pod č.j. KRPA-91646/ČJ-2012-010022 vydáno rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Městského soudu v Praze pod č.j. 4A 52/2012-20 ze dne 31.8.2012 zamítnuta. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o prodloužení doby zajištění o 90 dnů podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v době, po kterou byl žalobce do současné doby zajištěn, se i přes přihlédnutí k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění nepodařilo realizovat správní vyhoštění. Správní orgán vydal žádost o vydání náhradního cestovního dokladu, která je prvotním úkonem k vydání dokladu, jenž umožňuje samotnou realizaci vyhoštění. Společně s touto žádostí byla postoupena žádost o zjištění totožnosti žalobce, neboť údaje o jeho osobě vychází z jeho samotného vyjádření. Z tohoto důvodu musí dojít k ověření sdělení žalobce. Žádost o vydání náhradního cestovního dokladu byla postoupena Zastupitelskému úřadu v Tunisku. Zastupitelský úřad doposud o žádosti o vystavení náhradního cestovního dokladu nerozhodl. Správní orgán při přezkumu podmínek zajištění se nemůže ztotožnit s případným propuštěním žalobce, neboť z jeho předchozího jednání je zřejmé, že existuje nebezpečí skrývání a pokračující protiprávní činnosti. Ze spisového materiálu je patrné, že nebezpečí skrývání je opodstatněné a jednak v průběhu zajištění nenastaly nové skutečnosti, které by pozměnily poměry natolik, aby došlo k aplikaci ustanovení § 123b zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců.

Argumentace žalobce směřuje především proti tomu, že v době zajištění nebude možné realizovat vyhoštění, protože podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž celková délka řízení o této žádosti přesahuje celkově možnou dobu zajištění.

Podle již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základní práv a svobod“. Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, ústavou a Listinou a v neposlední řadě s úmluvou, jíž je Česká republika vázána. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, na který poukazuje žalobce v žalobě. K této námitce soud uvádí, že podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy ospravedlnit pouze probíhajícími vyhošťovacími nebo vydávacími řízeními. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda

délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá. Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvající zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuje po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva lze dovodit, že harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění cizince činí, je na úvaze správního orgánu, na druhou stranu je v ní zdůrazňováno, že řízení o vyhoštění musí být vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě, aby zajištění cizince bylo oprávněné. Výkon správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze.

Úkolem soudu v dané věci je tedy posoudit, zda žalovaný nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení a zda zhodnotil postup žalovaného v řízení o správním vyhoštění. Jak bylo výše předesláno, předchozí lhůta zajištění nebyla pro realizaci vyhoštění dostatečná, přestože správní orgán činil veškeré kroky směřující k realizaci vyhoštění. Objektivním důkazem toho je pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, překážkou výkonu vyhoštění však zůstává absence náhradního cestovního dokladu, o jehož vydání správní orgán požádal již 18.7.2012.

Předmětem přezkumu v tomto řízení není to, zda existovaly podmínky pro zajištění, ale zejména to, zda tyto v době rozhodnutí o prodloužení doby zajištění stále ještě trvaly, resp. zda se ve srovnání se stavem v době zajištění změnila okolnosti takovým způsobem, který by mohl odůvodňovat aplikaci tzv. zvláštních opatření ve smyslu § 123 odst. 1 zákona o pobytu cizinců namísto zajištění. Podle názoru soudu takové okolnosti nenastaly. Ze správního spisu mimo jiné vyplývá, že žalobci bylo vydáno správní vyhoštění, toto rozhodnutí nerespektoval a z území ČR ve stanoveném termínu nevycestoval.

Podání žádosti o mezinárodní ochranu je objektivní překážkou vyhoštění, z hlediska posuzované věci je ovšem zcela bez vlivu na trvající okolnosti, které byly důvodem pro zajištění žalobce. Žádným způsobem totiž nemodifikuje důvody, pro které byl žalobce zajištěn. Jinými slovy podání žádosti o mezinárodní ochranu nevede k přehodnocení zajištěných či k závěru, že do budoucna by pro realizaci správního vyhoštění bylo dostačující uplatnění tzv. zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Co se týče délky azylového řízení, soud k této námitce uvádí, že správní orgán má podle § 27 zákona o azylu povinnost rozhodnout o žádosti do 90 dnů. Nelze sice předjímat rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ale vzhledem k tomu, že jde již o opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, přichází v úvahu i zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu a to v případě, že žalobce neuvedl nové skutečnosti. Za této situace by podání žaloby proti rozhodnutí nemělo odkladný účinek a rozhodnutí by nabylo právní moci. K odkazu žalobce na sdělení Ministerstva vnitra ČR z 25.10.2012 o tom, že byla prodloužena lhůta k vydání rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany, soud sděluje, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Tato skutečnost správnímu orgánu nebyla v době rozhodování známa, a proto může být významná jen pro řízení o propuštění cizince ze zajištění dle § 200 o.s.ř.

Podle názoru soudu správnímu orgánu nelze vytýkat ani nedostatek relevantního odůvodnění. Rozhodnutí žalovaného splňuje veškeré náležitosti vyžadované ust. § 67 a násl.

správního řádu. Jsou z něj zřejmá skutková zjištění, ze kterých žalovaný vycházel jakož i úvahy, kterými se při aplikaci na věc dopadajících ustanovení zákona řídil.

Podle názoru soudu při vydání rozhodnutí správní orgán vycházel ze zjištěného skutkového stavu a tedy je doložen ve správním spise a z něhož vyplývá, že v daném případě byly dány důvody pro prodloužení zajištění žalobce. Doba prodloužení o 90 dnů je přiměřená k přípravě výkonu správního vyhoštění.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. listopadu 2012

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová